

**Meer-
waarde:**
Esther en
Sander
hebben
ontdekt dat
ze er altijd
zijn voor
elkaar.

‘Ik trok me op aan zijn vertrouwen’

ESTHER EN SANDER

Esther Smid (44), moeder van Swaan (12) en Luna (12), woont samen met Sander (44). Hij werd haar steunpilaar toen ze vier jaar geleden een vreemde plek ontdekte in haar borst.

‘Ik ging met Sander naar de mammapoli en daar kreeg ik behalve een mammografie ook een echo en een punctie. ‘Ik kan je nu al met bijna 98 procent zekerheid zegen dat dit borstkanker is, maar vanmiddag weten we het definitief,’ zei de arts. En toen mochten we een paar uur thuis gaan zitten wachten. De chirurg die ons de uitslag gaf, was heel zakelijk, bijna onmenselijk. ‘Het wordt sowieso chemo en sowieso borstamputatie,’ zei hij. We reden naar huis en onderweg brak Sander. Hij was zó verdrietig, zo had ik hem nog nooit gezien. Kan hij het wel aan?, vroeg ik me zelfs even af. Eenmaal thuis hebben we het aan de kinderen verteld, mijn ouders kwamen en we hebben elkaar vastgepakt en samen gehuild. Maar na dat ene moment van intens verdriet heeft Sander een knop omgezet. Hij was sterk. Hij raakte soms geëmotioneerd, maar een echte jankbui heb ik hem niet meer zien krij-

gen. Hij had een groot vertrouwen in de goede afloop, en daar kon ik me aan optrekken. Vooral tijdens de chemo’s. Ik was zo ziek, kreeg depressieve aanvallen en zei soms vreselijke dingen. Sander wist me daar altijd uit te trekken, door te luisteren, de goeie dingen te zeggen, waardoor ik weer verder kon. Zelfs op de avond voordat ik geopereerd zou worden. Sander had de meiden bij vriendinnetjes ondergebracht en toen hij thuiskwam, zat ik op bed ontzettend te brullen. Een drama. Ook toen reageerde hij zo rustig, dat ik me over mijn paniek heen kon zetten. ‘Een borst minder, kaal, het maakte Sander niet uit, als ik maar beter zou worden. Ik dacht er hetzelfde over, maar het is wel erg fijn om dan iemand naast je te hebben die níét zegt: ‘Ik hoop dat het met een borstbesparende operatie kan.’ Ik heb hem wel gevraagd: ‘Straks heb je misschien nooit meer seks met een vrouw met twee

borsten. Hoe erg is dat voor jou?’ Hij deed daar laconiek over. ‘Jammer, maar als jij blijft leven, is dat het waard,’ zei hij. Laatst was ik op het strand mijn badpak vergeten en ben ik voor het eerst met één blote borst gaan zwemmen. Sander vond dat heel stoer. ‘Mijn lange haar had ik al kortgeknipt voor de chemo. Op een avond stond ik onder de douche en begon het uit te vallen. Toen heeft Sander me kaalgeschoren. Luna maakte foto’s, maar moest toen zo huilen dat ze de camera aan Swaan gaf. Pas later, op de foto’s, zag ik hoe Sander erbij had gestaan. Met een vertrokken gezicht omdat hij dat moest doen bij mij. ‘Hij kon nog zo’n rots in de branding zijn, soms voelde hij zich ook totaal machteloos. Toch had ik wel het gevoel dat we het samen deden. Drie dagen na de chemo was ik altijd op m’n ziekst, maar hij wist me steeds weer in beweging te krijgen. ‘Zullen we even een ommetje doen?’ vroeg hij dan, waarna ik voetje voor voetje, als een bejaarde, met hem mee naar buiten ging. Dat deed me goed, al was het alleen maar om even uit m’n slaapkamer te zijn. ‘Dat hele jaar was zo heftig, ik besef wel dat we het goed hebben gedaan als

gezin. Het geeft ook een meerwaarde aan je relatie, dat je er zo kunt zijn voor elkaar. We zijn ook altijd grappen blijven maken, Sander en ik. Dat ik bij een familie-etentje zei: ‘Geef mij die aangebrande aardappels maar, ik heb toch al kanker.’ Vond mijn moeder verschrikkelijk, maar wij moesten er hartelijk om lachen. ‘Toen de behandeling achter de rug was, ben ik een boek gaan schrijven: *Gewoon Pech*. Bedoeld voor kinderen met een moeder die borstkanker heeft. Swaan las alle teksten mee en Luna maakte de illustraties. Dat boek was mijn persoonlijke therapie. Sander was er inmiddels klaar mee, die wilde er een punt achter zetten. Maar hij begeleidde Luna wel bij het tekenen en las mee als ik weer een hoofdstuk af had. Hij werd er akelig van, maar dat deed hij voor mij. ‘Nu is de kanker weg. We weten nooit voor hoe lang. Toch houden we ons daar zo min mogelijk mee bezig. Als je de hele tijd bang zit te zijn dat het terugkomt, en het komt niet terug, dan heeft de kanker toch gewonnen. Je moet uit je hoofd zetten, dat je een tijdbommetje bij je draagt, anders heb je geen leven. En samen met Sander lukt dat vrij goed.’

**Het beste
moment voor
zelfonderzoek
is een week na
de menstruatie**

Borstkanker is
doodsoorzaak nr. 1
onder vrouwen
van 35 tot 55 jaar

Jaarlijkse
overlijden circa
3300
Nederlandse
vrouwen aan
borstkanker

*Volgens Libelle
heeft het Anthoni
van Leeuwenhoek
Ziekenhuis in
Amsterdam de
beste mammapoli*

Bij
5%
van de
borstkankergevallen
spelen erfelijke
factoren een rol

*Borstkankersterfte
is sinds 1997
sterk
afgenomen*